

PREDIKAN 6:E SÖNDAGEN EFTER PÅSK DEN 5/5 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT JOH 15:26 - 16:4.

PSALMER: 37:5-7, 129:-, 28:-, 510:-, 251:3-4.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Låt oss bedja!

O Helge And, gör själen from,
Förnöjd och oförfärad.
Gör hjärtat till en helgedom,
Där Gud i allt blir ärad.
Giv stöd, giv tröst i all vår brist,
Hjälp att vi tro på Jesus Krist
Båd nu och alltid. Amen. (Sv.Ps 24:5)

Det finns anspråkslösa människor, människor, som icke vill vara något för egen del utan är vad de är såsom tjänare åt andra. På samma sätt finns det anspråkslösa söndagar i vårt kyrkoår. Detta gäller särskilt söndagarna före våra tre stora helger: jul, påsk och pingst. Den 4 söndagen i Advent, som kommer alldeles före julen, bär såsom överskrift för allt sitt budskap orden: "Herren är nära". Den är endast en visare, som pekar på Julens stora glädjeämne: Herrens ankomst i ringhet. Och Palmsöndagen samlar in sitt evangelium i det enda ordet: "Avsked". Den "stilla veckan" går in, och blicken riktas framåt mot Långfredag och Påsk. Och idag, på 6 Söndagen efter Påsk, möta vi åter en sådan anspråkslös söndag, som över alla sina texter sätter det samlande måttet: "Förbjudandet av Anden", förbjudandet av Pingstens under, andeutgjutelsens och kyrkogrundadets glädjehögtid. Vårt evangelium, som lästs från altaret och som är vår predikotext, undervisar till yttermera visso om huru "Jesus utlovar Anden". Det är som om hela söndagen ville få oss att i bön förbida Pingstens högtid, som om allt bara pekade på den stora helgen och ville säga: "Mig tillkommer det att avtaga och denne att tilltaga."

Nästa söndag är väl detta tempel, som idag är ganska fåtaligt besökt, fyllt av en menighet, som samlats för att delta i de ungas glädje, de som då konfirmerats och stå beredda att mottaga Nattvardens gåva. Det finns väl alltid i en församling en och annan, kanske många, som bida efter Pingsten, vänta denna helg och se fram emot den. Men hur ofta är denna bidan samtidigt ett förbudande av Anden? Är icke de ungas första nattvardsgång för mången mera ett vackert och vårligt skådespel än en andlig verklighet, en gåva och en kraft från ovan, som gjutes in i våra församlingar landet över, där de ligger med sina vita kyrkor, i vilka nattvardsungdomens skaror samlas. När Anden en gång kommer över vårt folk och vår kyrka, då behöver den förvisso icke medföra omvälvande nymodigheter för att vi skall kunna förspörja, att den är kommen ibland oss. Anden gör ett under, som är stort nog, om den återger

åt oss insikten i att det vanliga, som vi redan utföra, icke endast är en vacker vana utan en påtaglig verklighet, lika omedelbart klar och gripbar som kriget, våldet och orättfärdigheten. Anden skall återge åt oss tron på Ord och sakrament såsom levande handlingar av en levande Gud. En sådan Ande har hittills icke på allvar gjort sig märkbar i vårt svenska folk, trots den nöd, som står för dörren, och trots det trängande behov av en väckelse, en andlig förnyelse, som nu råder. Vill vi tala om Anden eller tänka på Andens verk i församlingen, då får vårt tal och vår tanke icke något fäste i det tillstånd, som nu råder, då sträcker sig vår blick och vår nöd med nödvändighet framåt, mot år som stunda, mot dagar som komma, bort från det som nu är, till det, som framtiden kan väntas bringa.

Men vår text idag har just det ärendet till oss, att den vill vända vår blick framåt. Den vill bereda oss på en Pingst, som stundar, en andlig förnyelse, som vi vänta. Det kan dröja, innan den kommer, men vi ha ingen rätt att misströsta om Guds gärning med oss och vår kyrka. Dagens text undervisar oss om en sådan andlig förnyelses villkor. Vi vill lyssna till dess budskap.

Hela texten talar om framtid. Vi tycker kanske att textens första del måste avse en helt annan tid, än textens senare del avser. I den första delen förutsäges ju ett gott och välkommet, efterlängtat löftes uppfyllelse: "Jag skall sända eder sanningens Ande från Fadern, Hjälparen, som skall vittna om mig, sedan jag lämnat eder utan mig på jorden." Men i den senare delen av texten förutsäges idel smärta och lidande: "Man skall utstöta eder ur synagogorna, ja, en tid skall komma, då vemsomhelst som dräper er skall mena sig därmed förrätta offertjänst åt Gud." Vi finner måhända sådana förföljelser och missgärningar föga passa samman med, att Andens tid är kommen. När Anden kommer, då bör väl människovärlden som helhet ge upp all sin ondska och i frid lyssna och lyda Gud utan störningar och missljud. Textens båda hälfter tala visserligen var och en om framtid, men - men vi törhända - det kan icke gärna vara samma framtid, de tala om: Herren förutsäger tydligen en förföljelsetid och en andlig förnyelsetid, två skilda tider, var och en med sin särart.

Genom ett ord, som icke blivit bevarat åt oss i Johannesevangeliet, ur vilket vår text idag är hämtad ur, men som däremot möter oss i samtliga de tre andra evangelierna, få vi emellertid en god handledning till att rätt förstå vår text och rätta till vårt misstag: Jesus säger: "När man nu för eder åstad och drager eder inför rätta, så gören eder icke förut bekymmer och vad I skolen tala; utan vad som bliver eder givet i den stunden, det mån I tala. Ty det är icke I som skolen tala, utan den Helige Ande." Där se vi, hur förföljelsetiden och Andens tid är sammanknippade till ett enda, en tid av kamp och Ande på en gång. Anden är en Ande, som gives i den yttersta nöden, en Ande, "som ger av sin hugsvalan god i jordisk nöd ett himmelskt mod." - De två hälfterna av vår text tala i själva verket om samma tid, icke om två olika tider. Den andliga förnyelsens tid är stridens och nödens tid, ingen annan.

Tron på utvecklingen sitter i oss tusen gånger starkare, än vi själva ana, denna det förra århundradets dogm framför alla andra dogmer. Och utvecklingstrons stora misstag på det

andliga området är detta: kulturen går framåt och barbariet går bakåt, i det andliga framåtskridandet avtar det ondas makt och det godas makt tillväxer. Vi behöver bara kasta en blick i en tidning för att se denna glada tro grundligen vederlagd efter alla konstens regler. Men vi fortsätter ändå att haka oss fast vid denna utvecklingstro, så snart det gäller framtiden. Det nuvarande tillståndet är av övergående natur, menar vi; snart kommer världen tillrätta igen, och då skall folkhat och krig vara bannlysta från vår jord. Ja, när det nuvarande tillståndet är slut, då är ondskan trött, det är nog sant, den kommer att vila sig ett slag och ägna sig åt mindre uppgifter: klassmotsättningar och split mellan enskilda, dessa ting, som fyllde vårt folks liv, innan kriget kom och skapade enighet. Ondskan dör inte, men den flyttar sig lite då och då. - Och hur verklighetsfrämmande är icke många önskedrömmar om kyrkans och kristendomens framtid! Allt hån skall inställas och det skall icke längre vara förenat med smälek att höra Kristus till. Man antecknar med rörande tacksamhet de stora tidningarnas vänliga ord om den kristna tron, ord och uttalanden, som kan varsla om att kampens tid är slut och att det snart äntligen skall bli behagligt att tro på Gud och vittna om honom.

Så drömmer den nutida människan, så snart hon ser framåt. Det är som om hon vore på ständig flykt från verkligheten, som om hon menade, att tro vore detsamma som konsten att blunda. Och samtidigt som hon flyr för att få ett fäste och ett stöd i en andlig verklighet, skjuter hon oupphörligt ifrån sig det enda stöd och det enda fäste, som finns i världen, den gamla kristna tron utan alla nymodigheter och påhäng. Nej, hon kan inte förstå det där gamla, om synden och korset och förtröstan på Kristi kraft. Det är för gammalt, det förefaller så överkligt. Hon kan inte. Hon fortsätter att jaga mot den inbillade framtiden, då alla hennes önskedrömmar skall fullbordas.

Men korset står där det står och vittnar om verkligheten och om en Gud, som är mitt i verkligheten, den kargaste av alla verkligheter. Korset säger: du tror, att det onda skall upphöra, för att det goda skall få ett ord med i laget. Du tar miste. Här har Gud tagit gestalt och klätt sig i en tjänares skepnad på jorden, han har låtit sin godhet gå in i världen, sökt upp de vilsegågna, i oändlig barmhärtighet sträckt sina händer mot människors barn. Dessa Guds händer blev slagna blodiga, men just med sargade händer griper Gud om den, som tror på honom och själv fattar tag om hans händer. Kristus lider som en besegrad, men den makt, barmhärtighetens makt, som han bär till jorden, blir endast starkare inför ondskans anlopp, omöjligare att döda eller utplåna från jorden. Korset säger: du menar, att det godas tid är en tid, och det ondas tid en annan tid. Den renaste godhet, jorden buri, ser du här, naglad vid ett kors, som den mörkaste ondskan reste upp - förstår du då icke, att ont och gott är stridande makter, att godhetens tid just är ondskans tid, att både ondskan och godhet samtidigt växer och drabbar samman - förstår du icke att förföljelsen och Anden höra ihop, att den andliga förnyelsen betyder kamp och nöd i stället för vila och behag?

Om vi rätt förstode Korsets budskap, då skulle vi icke drömma så mycket och icke behöva blunda så förtvivlat. Då skulle vi också med lugn förtröstan se framtiden an, även om

horisonten synes mulen. Då skulle vi veta detta, att kamp och nöd för Guds kyrka och församling är tecken på Andens tider. Vi skulle stå där med blicken mot år, som stunda, och vi skulle icke bäva, om det hörs röster och stämmor, vilka slunga kristendomsföraktets ord i ansiktet på oss: kommer kampen, så kommer Anden, som nu länge nog varit fjärran faren. Då skulle vi säga i våra hjärtan:

"O Gud, du densamme förbliver,
och god är du nitälskans Gud,
Så låt oss få känna din iver
I luttande smärta och nöd.
Låt pröva vårt väsen och skilja
Från slagget dess rena järn,
Och hårda och stärk vår vilja
Till sanningens vakt och värn." (Sv.Ps 533:2)

Det kan väl hända, att antalet kristna bekännare kan komma att sjunka, om det stundar till en troskamp i vårt sekel. Men de som bli kvar, håller kanske i stället det gamla budskapet om Korset och om frälsningens nåd allena så mycket högre i striden. Och alldeles omöjligt är det väl inte, att mången, som nu inte kan känna igen den starke och helige Guden i den upplösta och förflackade moderna kristendomen och som därför håller sig fjärran, alldeles omöjligt är det väl inge att mången sådan - ganska oförmodat - visar sig ha öra för trons tungomål, när Andens tid är inne, den Andens tid, som vi bida. Det kan hända att han står upp och sluter sig till vittnenas skara med den bönen till Gud på sina läppar:

"Låt mig bliva en hammare svingad
Mot falska gudar av dig,
En budkavel, rastlös och vingad,
som bådär till Herrens krig." (Sv.Ps 533:3b)

Ty vittnandet hör Andens tider till. Anden är vittnesbördets ande och han vittnar genom fattiga människor, som i sig själva intet äro men som sett och blivit varse, att Gud lever. "Också I kunnen vittna", heter det i vår text - "I kunnen stå upp och tala om Guds gärning, bära fram den som en gripbar verklighet inför sökande människor, som treva efter en grund att stå på och ett fäste att hålla i". Det som utmärker Andens tider, är väl detta, att vittnesbördet går fram i människovärlden och skiljer tro och otro åt, skiljer kärlek till evangeliets Gud och Gudshat åt, så att linjerna klarna och suddigheten viker. I Andens tider kan ingen, som nu, med bevarad likgiltighet höra Guds ord talas; man tar ställning och man vill något. Det är just därför, som Anden och kampen hänga samman - det är just därför som andlig förnyelse och förföljelse äro hopvuxna storheter. Vittnesbördet lämnar ingen oberörd utan båda till avgörelse, åt höger och åt vänster, åt det onda eller åt det goda. De två hälfterna av vår text höra tillhoppa, de tala om samma tid, och det som håller dem samman är vittnesbördet, detta vittnesbörd, som skapar kampen och om vilket texten likaledes talar. Och vittnesbördets kärna och medelpunkt i Andens tider är Kristus. "När Anden kommer, då skall han vittna om mig", säger Frälsaren i dagens evangelium. "Också I kunnen vittna ty I haven varit med mig från begynnelsen". Kommer korset på sin rätta plats som trons fäste, så kommer också korsets

Konung, Kristus Herren på sin rätta plats. Trosvissheten och förtröstam vaknar just i det ögonblick, då den sanna ödmjukheten mognat och då allt förlitande på egen fromhet och förträfflighet sopats bort ur själen, då all tro och lit riktas mot "Den Rätte man".

"Frågar du, vad namn han bär

-Jesus Krist det är

Han är den Herren Gud,

som, klädd i segerskrud,

sin tron för evigt grundat". Amen

Wretts f. kyrkans f. d. om d. 1/5 kl. 5.
Koll. 7. Luthöpnings stiftskrets av
Pållskapet Kyrkorägens vänn-
ner. [ev. cirkl.]

Pastor bud.

Till sist: "Fridens Gud" ... [h. b.]

Ungä. e. högm.

Pred. v. Högm. i S-by k. b. s. e. Påsk
5/5 40. Ev.: Joh. 15:26 - 16:4.

Psalmer: 37:5-7; 129; 28;
510; 251:3,4.

1 Fad:s ö. Son:s ö. d. del. Andes namn. Amen.
Låt oss bedja!

O helige And, gör själen from,
Förnöjd och oförärad.

Gör hjärtat till en helgedom,
Där Gud i allt blir ärad.

Giv stöd, giv tröst i all vår tröst,
Hjälp att vi tro på Jesus Kristus
Bädd nu och alltid. Amen.

Det finns anprätalösa
människor, människor, som icke
vill vara något på egen del utan
är vad de är såsom tjänare åt
andra. Så samman hitt finns det
anprätalösa sondagar i vårt
kyrkoår. Detta gäller särskilt
söndagarna före våra 3 stora
helger: jul, påsk, pingst. Allt
4 sönd. i Advent, som kommer
alldeles före julen, är såsom
överskrift för allt vårt budskap
orden: "Herren är nära". Den
är endast en visare, som pekar
på Julens stora glädjekomme.
Herrens auktoritet, reinghet,
och Salusönd. samalar in
sitt evangelium; det enda or-
det: "Älskad". Den stilla be-
kan gör in, och blickens rik-
tas framåt mot älskfredag

2)

och Påsk. Och idag på 6 Sönd.
c. Påsk, möta vi åter, en sådan
auspråklös söndag, som över
alla sina texter sätter det sam-
lade motord: "Förbidandes av
Anden", förbidandes av
Prigstens mider, ardeevtygim,
telvens och kyrkogruindandets
glädjehögtid. Vårt evangelium,
som lästs från altaret och som
är vår predikotext, mider visser
till eftermera visso om, huru
"Jesus utlovat Anden" let
far som om hela söndagen
villle få oss att i löi förbi-
da Prigstens hägtid, som om
allt bara pekade på den stora
helgen och ville säga: "Mig till-
kommer det att avtaga och
denne att tilltaga."
Nästa söndag är

3)
väl detta exempel, som idag är
ganska förtaligt besökt, fylles av
en menighet, som saknats för all
deltaga i de yngas glädje, de
som då konfirmerats och stå
beredda att mottaga Natkar-
dens gäva. Led finns väl all-
tid i en församling en och an-
nan, kanske många, som brida
efter Prigsten, vänta denna
helg och se fram emot den.
Men hur ofta är denna brida
samtidigt ett förbidande av
Anden? Är icke de många
första, närhargång för många en
mera ett valkast och värsligt
skadespel än en andlig
~~löst~~ verklighet, en gäva och en
kraft från ovan, som gjutes in i
våra församlingar laudets över,
där de ligger med sina orla

kyrkor, i vilka nattvardsmustadens
 skaran samlas. När Anden en
 gång kommer över vår folk och
 vår kyrka, då behöver den för-
 visso icke med våra omvälande
 nymodigheter för att vi ska
 kunna föröparja, att den är
 kommen i blodet oss. Anden går
 ett under, som är stort nog, om
 den återger åt oss visikten;
 att det vanliga, som vi redan
 utföra, icke är endast en
 väcker vara utan en påtag-
 lig verklighet, lika omedel-
 bart klar och grejbar som
 kriget, vildet och orättfär-
 digheten. Anden skall återge
 åt oss tron på Ord och sakra-
 ment såsom levande hand-
 lningar av en levande Gud
 En sådan Ande har tilllills icke

på allvar gjort sig märkbar i
 vårt meniska folk, trots den nöd,
 som står på järren, och trots
 det trängande behov av en
 väckelse, en andlig förnyelse,
 som nu råder. Vill vi stala om
 Anden eller tänka på Andens
 verk i församlingen, då får vårt
 tal och vår tanke icke något
 fäste i det tillstånd, som nu
 råder, då sträcker sig vår
 blick och vår tanke med nure
 nödvändighet framåt, mot
 är som stunda, mot dagar
 som komma, bort från det
 som nu är, till det, som fram-
 tiden kan väntas bringa.
 Men vår text idag har
 just det ärendes till oss, att den
 vill vända vår blick framåt.
 Sen vill bereda oss på en fröget

som stundlar, en andlig förnyelse, som vi vänta. Det skall dröja, innan den kommer, men vi ha nigen rätt att misströsta om Guds gärning med oss och vår kyrka. Lagens text underövar oss om en sådan ändlig förnyelse villkor. Vi vill lyssna till Guds budskap.

Helga texten talar om profetias tid. Vi tycker kanske att textens första del måste vara en helt annan tid, än textens senare del avser. I den första delen förutspåes ju ett gott och rättkonsumt, efterlyst löfte uppfyllelse. "Jag skall sända eder sanningens Ande från Fadern, Hjälparen, som skall bota oss, redan jag tannas eder utan mig på jorden." Men i den senare delen

om texten förutspåes idel smärta och lidande: "Man skall utstötta eder ur synagogorna, ja, en tid skall komma, då skunkelns son dräper eder skall mena sig lärmedfärrädda offergårdens Guds." Vi finner måhända sådana följelser och missgärningar följande samma medel, och Brudens tid är kommen. När bruden kommer, då bör väl väntetvåren vara kallas på sig upp till sin ulla och i frid lyssna och lyda Guds uttänningar och missgud. Textens båda höjter tala brisadigen var och en om framtid, men - men vi förhålla - det kan inte vara vara samma framtid, de tala om: Herren förutspåer tydligen en följelsetid och

en andlig förnyelse tid, fröskid-
da tider, var och en med sin
därart.

Senom ett ord, som icke
blivit bevarat åt oss i Joh.-ev.,
är ritet vår text idag är häu-
lad, men som lärarens rötter
oss i samtliga de 3 andra evan-
gelierna, för vi se eller tid en
god handledning till ett rätt
förståelse vår text och rätta till
vårt misstag: Jesus säger: "När
man nu får se ästad och dra-
ger eller inför rätta, så göra
eder icke förut bekymmer om
med skolen tala, utan så
som bliver eder givet i den
stund, det mått I tala. Ty
det är icke I som skolen tala,
utan den Helige Ande." Lär
de vi, hur följelsetiden och

9
Andens tid är sammanknypp-
de till ett enda, en tid av
kamp och Ande på en gång.
Anden är en Ande, som givits
i den yttersta vägen, och Ande,
"som ger av sin tuggvalan god
i jerdisk nöd ett himmeliskt måt".
- De två häfterna av vår text
tala i själva verket om samma
tid, icke om två olika tider.
Den andliga förnyelsens tid är
stridens och nödens tid, någon
annan. Ty på utvecklingen rit-
ter i oss tusen gånger starkare, än
vi själva ana, denna det första
århundradets stora dagur fram-
för alla andra dagur. Och ut-
vecklingens stora misstag på
det andliga området är detta:
kulturen går framåt och barba-

riks går bakåt, i det andliga framåt. Kristendoms
ondas makt och det godas makt
tillväxer. Vi behöva bara kasta
en blick i en tidning för att
se denna glada tro grundligen
vederlagd efter alla konstens
regler. Men vi fortsätter ändå
att haka oss fast vid denna
utvecklings-tro, så snart det
gäller framtiden. Det nuvarande
tillståndet är en övergående
natur, menar vi; snart kom-
mer världen tillräcka egen, och
de skall folkas och krig
vara bannlysta från vår jord.
Ja, när det nuvarande till-
ståndet är slut, då är oundo-
kan trött, det är nog sant,
den kommer att vila sig ett
ögon och ägna sig åt mindre

11/

uppgifter: klassnoteringar
och polit mellan svokilda, so-
ra ting, som fyllde vårt folks
liv, man kriget kom och ka-
pade enigheten. Andstämman där
inte, men den flyttar sig lite
då och då. - Om hur ~~stora~~
~~stora~~ verkligt frammanse är i-
ke många övstörre om kyr-
kans och kristendomens
framtid. Allt här skall mistas och det
skall inte längre vara förenat
med mäkt att häva Kristus Tid.
Man antyder med rörande
sackomkost de stora tidningar-
nas vanliga ord om den kristna
tro, ord och uttalanden, som kan
bersta om att kampfens tid är
slut och att det snart verkligen
skall bli beklagligt att tro
på Gud och vittna om honom.

Så drömmen den nutida
 människans, så snart hon ser
 framåt. Det är som om hon
 vore på ständigt flykt från verk-
 ligheten, som om hon menade,
 att tro, vare det som som
 konsten att blunda. Och sam-
 tidigt om hon flyr för att
 få ett fäste och ett stöd i en
 andlig verklighet, skjutur hon
 oupphörigt ifrån sig dess enda
 stöd och dess enda fäste, som
 finns i världen, den gamla
 kristna tron utan alla ny-
 modigheter och påhäng. Men
 hon kan inte förstå det där
 gamla, om synden och korset
 och prästtan på Kristi kraft.
 Det är för gammalt, det för-
 refaller sig överklagt. Hon kan
 inte. Hon fortsätter att gå

mot den inbillade framtiden, där
 alla hennes önskedrömmar skall
 fullbordas.

Men korset står där det
 står och vittnar om verkligheten och
 om en Gud, som är mitt i verklig-
 heten, den kargaste av alla verk-
 ligheter. Korset säger: du tror, att
 det onda skall upphöra, för att
 det goda skall få ett ord med
 i laget. Du tar miste. Här har
 Gud tagit postalt och klätt sig i
 en tjänares dräkt för världen,
 han har låtit sin godhet gå in
 i världen, och guds de vilsna-
 na, i oändlig barmhärtighet
 sträckt sina händer mot män-
 niskors barn. Dessa Guds hän-
 der blev slagna blodiga, men
 just med sargade händer grä-
 per Gud om den, som tror på

honom och själva fallar tag om
 hans händer. Kristus lider som
 en besegrad, men den makt,
 barmhärtighetens makt, som han
 bär till jorden, blir endast ster-
 kare inför ondskans anlaggs-
 omjäljare och döde eller upplö-
 na från jorden. Kristus säger: du
 menar, att det godas tid är en
 tid, och det ondans tid en an-
nen tid. Den renaste godhet,
 jorden blivit ser du här, naglad
 vid ett kors, som den märkaste
 ondskan reste upp — förstår du
 då icke, att ont och gott är
 stridande makter, att god-
 hetens tid just är ondskans
 tid, att <sup>ondskans anlaggs-
 makter en godhet!</sup> ~~blåda~~ ^{det naturligt} vä-
 ter och drabbar samman,
 förstår du icke att följelsen
 och Anden höra samman, att
 ihop

den andliga följelsen betyder
 kamp och nöd i stället för vila
 och behag.

Du är rätt förstås. Kor-
 sets budskap, då skulle vi icke
 drömma på mycket och icke be-
 höra blunda på försvolat. Då
 skulle vi också med lugn för-
 tröstan se framtidens an, även
 om horisonten synes mörk. Då
 skulle vi veta slotta, att kamp
 och nöd för Gud kyrka och
 förvandling är tecken på ofri-
 dens tider. Vi skulle stå där
 med blicken mot år, som stäm-
 da, och vi skulle icke bärja, som
 det finnes det här rötter och
 stammar, som vilkasunga kristen-
 domsföraktets ord i ansikten
 på oss: kommer kampen, så
 kommer Anden, som nu länge

nog varit fjärran färem. Så skul-
 le vi säga i våra hjärtan:
 "O Gud, du densamme förbivär,
 och god är din nådaktans Gud,
 så låt oss få känna din iver
 i vittnandes mänta och nöd.
 Låt pröva vårt väsen och skilja
 från slagget dess rena järn,
 och härda och stark vår vilja,
 Till demningens vakt och värn."
 Det kan väl hända, att antalet
 kristna bekännare kan komma
 att sjunka, om dess stundor till
 en troshamp i vårt sekel. Men
 de som bli kvar, kallar kårkor
 i stället det gamla budskapet
 om kärns och om frälsningen
 som nåd allena så mycket lag-
 re i striden. Och alldeles möj-
 ligt är det väl inte, att många,
 som nu liksom inte kan kän-

na igen den starka och heliga
 Guden i den uppösta och för-
 slackade moderna kristendomen
 och som därför kallar sig för-
 rän, ^{afslösa om möjligt} ~~afslösa~~ ^{att}
 många saken - ganska oförmo-
 det - visar sig ha öra för
 trons tungomål, när Andens
 tid är inne, den Andens tid,
 som vi bida. Det kan hända,
 att han står upp och sluter sig
 till vittnenas skara med sin
 bönen till Gud på sina lägs-
 per: "Låt mig bli en kammare,
 i ringad
 Mot falska gudar av dig,
 En budtabel, tanklös och örngad,
 som bider till Herrens krig."
 Ty vittnandet när
 Andens tider till. Anden är
 vittnebördet ande och han

vittnar genom fattiga människor,
 som i sig själva intet äro men
 som se sig och blivit varse, att
 Gud lever. "Deksom I kunna
 men vittna", heter det i vår
 text - "I kunna stå upp och
 tala om Guds gärning, bära
 fram den som en gripbar
 verklighet inför sökande med-
 människor, som trova efter
 en grund att stå på och ett
 faste att hålla i". Det som
 utmärker Andens tider, är
 väl detta, att vittnesbördet
 går fram i människovärlden
 och skiljer tro och otro åt, ^{stället} för
 tek till evangeliet's Gud och
 Gudshat åt, så att bruderna
 klarna och suddigheten vi-
 ker. I Andens tider kan
 nigen, som nu, med beva-

rad likgiltighet höra Guds
 ord talar; man tar ställning
 och man vill något. Det är
 just därför, som bruden och
kamperu hänga samman
 - det är just därför som
 andlig förnyelse och för-
 följelse äro hopvurna star-
 keter. Vittnesbördets län-
 nar nigen oberörd utan
 bädar till opörliga, åt
 skäjer och åt vänter, åt
 det onda eller åt det go-
 da. De två häfterna av
 vår text höra tillhoga, och
 tala om samma tid, och
 det som håller dem sam-
 man är vittnesbördet, detta
 vittnesbörd, som skapar kam-
 pen och om vilket Leuten
 likaledes talar.

Och vittnesbördets kärna och ut-
 deppunkt i Andens tid är Kris-
 tus. "När Anden kommer, då
 skall han vittna om mig", säger
 Frälsaren i dagens evangelium.
 "Ackor! I kunnan vittna ty J
 haven varit med mig från
 begynnelsen." Kommer kar-
 des på sin rätta plats som
 Frus löfte, så kommer och-
 sa i korsed, Hornung, Kristus
Herreri på sin rätta plats.
 Prävissheten och förtröstan rek-
 nar just i det ögarblick, då
 den samma öbrujukheten mag-
 naß och då allt förhittande
 på egen fromhet och förträff-
 lighet dopats bort ur själen,
 då all trö och lit riktas mot
 "Den Rätte man".
 "Frögar du, vad namn han bär

- Jesu Krist det är
 Nam är den Herren Gud,
 som, klädd i regerskrud,
 sin tro för sig grundat".
 Amen.
 Det os bedja! Bois o. pred. på 6 S.
 c. Pösk [e.-b.].
 Dödsfall [h.-b.].
 Pris vare dig, all hopp är oss
 givet,
 Att och varit namn i livet bok är
 skrivet,
 Pris vare dig, uppståndelsen
 livet,
 O Jesu Kriste! Amen.
 Sångulsfäst an-
 ordnas i dag kl. 4 e. m. med
 kort pred. av kontr. - prot. - lag.
 wall och under medverkan
 av kyrkohörens, en claukar
 och hantar Törnerud. Kort.

tekt till en ny kyrkorgel upp-
tages vid vägnärbjörkstämman.

Nästa lördag, pingstloften,
hålls konfirmation med församlingens

konfirmander här i kyrkan kl.

3 e. m. De moga komma då att i

korset offentligen förhöras i vår krist-

na lära, behålla sin tro och av-

lägga sina löften församlingens

betänningar, i synnerhet föräldrar,

fosterföräldrar och kusinbröder,

anmodas att vara tillständer, med

trogna böner understådiga bär-

ner i deras viktiga förhållanden

och på egen del hämta av de-

na kristliga förärbättring de

uppbyggelsor, som åsyftas och

deras bör hämtas.

Nästa söndag, pingstloften,

hålls skriftermässa kl. 1/2 11 f. m.

med skriftestad av den som nu

håller. Efter skriftermässa följande
bönstämman med allmän natt-

vardsgång. Högmässomedeltiden

hålls av konstnär - präster. Hag-

vall. Under högmässan sjunger

kyrkokören "Helige Ande" av

Dr. Almqvist och efter gudstjänst-

ens slut "I himlar, sjunger de

Engels ära" av Beethoven; den-

na senare sång ersätter pingst-

dagens postludium på orgeln.

På grund av skrifster-

målet på Pingstloften hålls den da-

gen nigen söndagsprotokoll, utan denna

frånflyttas till söndag Pingst

och börjar i vanlig tid, kl. 9 45 f. m.

Pröven för kyrkans prädicatorer,

som icke sammanträdde onsd. d. 1 maj,

avslutas i stället onsd. d. 8 maj kl.

5 e. m.

Pastoralium.

Till not: "Fridens Gud" ... [h. d.]

5. högm.: 2 protokoll.

6 e. Pösk

Lödsfall.

Sång och Gäst samma dag 40.

Konfirmation.

Prigstlagen.

Kretsf. K. 10 pryd.

Pastoralium.

[Faint, mostly illegible handwriting on the bottom page of the notebook, possibly bleed-through from the reverse side.]